

GRATIS VOORPUBLICATIE

Sophie
Dijkgraaff
ONDERWEG
COLUMN BUNDEL

SCelta

Sophie
Dijkgraaff
ONDERWEG
COLUMNBUNDEL

Dit is een voorpublicatie, behorende bij de zomer-
aanbieding 2014 van Scelta Publishing, Amsterdam

Onderweg

is een uitgave van
Scelta Publishing, Amsterdam

Copyright © 2014 Scelta Publishing

Auteur: Sophie Dijkgraaff

Omslagbeeld: Maridav | Shutterstock.com

Omslag- en opmaakontwerp: Evelien van Steenis

Tekstredactie: Deniece Wildschut tekst & advies

Eindredactie: Karin Hazendonk

Eerste druk, juni 2014

ISBN 978-94-91884-16-0

NUR 401

WWW.SCELTAPUBLISHING.COM

WWW.SOPHIEDIJKGRAAFF.NL

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Sophie schrijft sinds enkele jaren columns die ze publiceert op haar website. De onderwerpen zijn over gebeurtenissen die ze meemaakt in het dagelijks leven of over gesprekken die ze (toevallig) opvangt. Door haar manier van schrijven geeft ze de lezer toestemming dichtbij te komen.

Enkele reacties die Sophie eerder heeft ontvangen:

‘Een column van jou zal (als je jou als schrijfster hebt leren kennen) gaan verrassen, dus daar ga je echt even lekker voor zitten.’

‘Zie er elke week naar uit, naar je dolle avonturen...’

‘Arme Sophie, een Griekse godin hangend over een wc pot. Graag gelezen!’

‘.... zeer goed bevonden....’

‘Ik durf bijna te zeggen dat de zondag niet compleet is zonder een column van Sophie.’

‘Weer heel leuk geschreven. In gedachten loop ik dan achter je aan en beleef het avontuur mee. Top!’

www.sophiedijkgraaff.nl

facebook.com/sophie.dijkgraaff

twitter.com/SDijkgraaff

Inhoudspagina

Proberen	11
Aardbeien	13
Bril	16
Vallende sterren	18
Snurken	20
Annie	22
Te vroeg	24
Varen	26
Achteruit	28
Vrouwelijk schoon	30
Freek	32
Tafel	34
Vakantie	36
Cadeautje	38
Gebrek	40
Hulpmiddel	42
Natte klets	44
Zuinig	46
Metaxa	48
Soep	50
Nieuwe auto (1)	52
Nieuwe auto (2)	54
Vissen	56
Huwelijk	58

Gestopt	60
Brug	62
Klein	64
Op stap	66
Memories	68
Scheur	70
<i>De boom</i>	72
Onderweg	74
Verkeerd	77

Proberen

‘Daar kun je toch niet van leven!’ Mijn vriendin, die de woorden uitspuugt, kijkt me aan. Irritatie is van haar gezicht te lezen. Een zucht rolt over haar lippen. Haar vingers, waarmee ze eerst door haar kapsel streek, trommelen nu op tafel. ‘Zoek toch een gewone baan.’ Tja, het is altijd fijn steun van je vrienden te krijgen.

Tot een paar jaar geleden had ik een gewone baan. Ik was, zoals dat weleens wordt genoemd, een ‘cijferneuker’. Grootboekrekeningen, debet en credit maakten deel uit van mijn leven als detachingsmedewerker. Leuk werk, al kwam dat meer door de collega’s. De cijfers deden me weinig. Soms dacht ik, na een rapport te hebben afgerond, die kan de kast weer in. Ongeveer drie jaar geleden kreeg ik klachten en moest minder gaan werken. Later kreeg ik de diagnose kanker. Mijn werkgever, welke mijn ontslag aan het voorbereiden was, kende geen empathie. Ook al was de prognose goed en herstel mogelijk, het ontslag werd onverbiddeijk doorgezet. Een strijd - waarvan de uitkomst duidelijk was - volgde. Ik moest de arena verlaten en mijn ontslag aanvaarden. Thuisgekomen was het eerste doel: herstellen van mijn ziekte. Om te ontspannen ging ik een cursus korte verhalen schrijven volgen. Wat ik niet verwachtte, gebeurde.

De letters maakten een passie bij me los. Schrijven werd - en is - een drang geworden. Iedere dag besteed ik tijd aan het verzinnen of schrijven van een column. Zo helpt mijn passie me verder, want een gewone baan zoeken – en daardoor weer onafhankelijk worden – is een andere bezigheid. Een frustrerende bezigheid! Als ik het ‘gat’ in mijn curriculum vitae motiveer, haken veel potentiële werkgevers namelijk af. Herstellen van kanker, prima. Werken in hun bedrijf, geen optie. Te veel risico.

Zojuist opende ik een emailbericht van mijn vriendin. ‘Sorry’, las ik ‘Ik weet dat je je best doet, maar als columniste kun je geen droog brood verdienen. Wie zit er nu op jou te wachten? Ik ben liever eerlijk.’ Ik ook, denk ik. En dwars tegen haar raad in blijf ik het toch proberen!

Aardbeien

Vrijdagmorgen. Het is somber weer, de lucht vochtig en warm. Drukkend warm. Bij elke inspanning loopt het zweet van mijn lichaam. Ondanks alles heb ik besloten naar de markt te gaan. Tien minuten fietsen van mijn huis, dat moet te doen zijn. Wat ik ga kopen, daarvan heb ik nog geen idee. Maar al trappend op mijn pedalen krijg ik een ingeving.

Aardbeien!

Jaren geleden heb ik aardbeien gegeten in België, om precies te zijn in *Wepion*. Dit kleine gehucht in Wallonië heeft zichzelf uitgeroepen tot *wereldhoofdstad van de aardbei*. In mijn gedachten zie ik de Belgische zomerkoninkjes voor me. Mooi van vorm, niet te groot en niet te klein. En dan de smaak. Sappig en zonder enige toevoeging van suiker, zoet. Nog nooit zulke lekkere aardbeien gegeten! Of misschien toch, maar ben ik het gewoon vergeten.

Aangekomen op de markt krijg ik direct de juiste marktkraam in mijn vizier. Ze glinsteren me tegemoet, aardbeien. Twee soorten welteverstaan. Achteraan in het schap Nederlandse. Vooraan staat een andere bak met als opschrift: Hoogstraten. Hoogstraten, België. Tja, nu is Hoogstraten niet Wepion en Vlaanderen niet Wallonië, maar toch wil ik deze aardbeien! Terwijl de marktkoopman druk bezig is met een andere klant,

pak ik uit mijn portemonnee alvast de benodigde één euro en vijftig cent. Mooi gepast. In de andere hand heb ik intussen een doos Belgische delicatessen vast. Ik voel me gelukkig!

‘Hé, die pak ik zelf,’ hoor ik de marktkoopman zeggen.

Ik kijk op.

Hij kijkt me aan en herhaalt: ‘Die pak ik zelf!’

Waar heeft die man het over, denk ik nog. Ter verduidelijking knikt hij naar mijn doos zomer-koninkjes. Hij wil mijn doos aardbeien hebben, gaat hij ze dan ook opeten? Hij heeft toch genoeg andere dozen? De man kijkt me streng aan en vervolgt: ‘Ik heb ze hier ook staan. Wat denk je wel niet, dat ik steeds *daarheen* kom lopen?’

Nou nee, het idee was niet bij me opgekomen. Ik kan ze zo aangeven, één handeling. Maar ik zwijg en zet de bewuste doos terug op zijn plaats. De marktkoopman weet niet van ophouden.

‘Waarom zou je speciaal *die* moeten hebben als ik ze hier ook heb staan. Vertel me dat maar eens.’

Ja, ik kan hem vertellen over mijn voorkeur voor de Belgische aardbei, maar daarin heb ik geen zin. Ondertussen loopt het gezicht van de man rood aan. Groen petje erop en de gelijkenis met mijn favoriete vrucht is perfect. Ik loop naar mijn fiets en maak het slot los. Deze man gaat mij niks meer verkopen, dat mag duidelijk zijn.

‘Hé Miep,’ roept hij me na, ‘voortaan niet aan spullen zitten die niet van jou zijn!’

Nu heet ik geen Miep, maar toch kon ik het niet laten nog even naar de man te zwaaien. Misschien heeft hij dan toch nog een mooie dag.

Nu zou het zo kunnen zijn dat ik onverrichter zake huiswaarts moet keren. Maar gelukkig is dat niet waar. Verderop bij een groentewinkel staan zowaar nog mooiere aardbeien te koop. Thuisgekomen kruip ik lekker op de bank met mijn aanwinst. Heerlijk! Zoete, niet te grote en niet te kleine aardbeien. Nederlandse, maar ik moet toegeven, ze zijn heerlijk! Volgende week weer naar de markt. Gezellig!

**Wil je verder lezen? Vanaf 23 juni 2014
is de columnbundel *Onderweg* bij elke
(online) boekhandel verkrijgbaar.**

33 columns over lachwekkende situaties

In *Onderweg* geeft Sophie Dijkgraaff de lezer een kijkje in haar wereld vol gebeurtenissen die ze meemaakt in het dagelijks leven of over gesprekken die ze (toevallig) opvangt. Zo weet een marktkoopman haar te verbazen, wordt ze meegenomen door een bewaker look-alike Brad Pitt, beoordeelt ze een sjabloon waarmee je schaamhaar van de meest trendy kapsels kunt voorzien en danst zij de Zorba als een Griekse godin.

Onderweg is een bundel vol hilarische gebeurtenissen.

Sophie is opgegroeid in Rotterdam. Ze startte haar carrière bij een autobedrijf en na achttien jaar stapte ze over naar de detacheringswereld, waar ze als financieel medewerker niet alleen verantwoordelijk was voor de boekhouding: ze begeleidde er ook fusies en coachte medewerkers op diverse terreinen. In 2011 kreeg Sophie de diagnose kanker en werd ze door haar

werkgever ontslagen. Tijdens haar herstel volgt ze een cursus *Korte verhalen schrijven*. Resultaat: Sophie krijgt het schrijfvirus. Het gevolg? Columns, korte verhalen en poëzie!

WWW.SCELTAPUBLISCHING.COM

ISBN 978-94-91884-16-0

9 789491 884160

www.sophiedijkgraaff.nl